

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Bc. C. Š.**

proti

žalovanému: **ministr vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4. 10. 2024, č. j. MV-67070-20/SO-2024
ve věcech služebního poměru

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím ministr vnitra (dále též jen „ministr“) zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ministra vnitra č. j. MV-67070-6b/SO-2024 ze dne 11. 7. 2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žalobcová žádost o obnovu řízení ukončených pravomocnými rozhodnutími ministra vnitra č. j. MV-138843-12/KM-2014 ze dne 19. 12. 2014 a č. j. MV-184412-15/SO-2020 ze dne 24. 2. 2021.

2. Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 19. 12. 2014, č. j. MV-138843-12/KM-2014 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra (dále jen „služební funkcionář“ či „ředitel“) ve věcech služebního poměru č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007 ze dne 20. 3. 2007, jímž nebyl žalobci přiznán příspěvek za službu. Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 24. 2. 2021, č. j. MV-184412-15/SO-2020 bylo v odvolacím řízení změněno rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru č. j. OSZ-63014-79/D-Mš-2020 ze dne 14. 10. 2020 tak, že se žalobci nepřiznává příspěvek za službu.

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

3. Prapůvod celé věci spočívá v přesvědčení žalobce, že po skončení jeho služebního poměru mu žalovaný, resp. Ministerstvo vnitra (dále též jen „ministerstvo“) řádně neumožnili vybrat si mezi příspěvkem za službu podle § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“), a starobním důchodem. Žalobce má za to, že jej služební funkcionáři mylně informovali, v důsledku čehož požádal dne 1. 8. 2003 o starobní důchod.
4. Žalobce se opakovaně snaží tuto svou volbu zvrátit. Podstatné je v tomto směru rozhodnutí ředitele o nepřiznání příspěvku za službu ze dne 20. 3. 2007, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007. Tím nebyl žalobci přiznán příspěvek za službu, neboť požádal o přiznání starobního důchodu, čímž mu nárok na příspěvek na službu zanikl (volbu mezi příspěvkem za službu a starobním důchodem již nelze opakovat). Odvolání proti tomuto rozhodnutí poté, co předchozí odvolací rozhodnutí byla Městským soudem v Praze dvakrát zrušena, zamítl ministr vnitra dne 19. 12. 2014 rozhodnutím č. j. MV-138843-12/KM-2014. Žalobu proti posledně uvedenému rozhodnutí již Městský soud v Praze zamítl (rozsudek ze dne 15. 3. 2016, č. j. 8 Ad 1/2015-46). Jeho závěry potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 As 101/2016-26 a tyto obstály rovněž před Ústavním soudem (usnesení ze dne 19. 9. 2017, sp. zn. III. ÚS 1919/17).
5. Později se žalobce bránil i podáváním návrhů u civilního soudu (Obvodní soud pro Prahu 7), který se těmito návrhy pro věcnou nepříslušnost převážně meritorně nezabýval a podle okolností je postoupil k projednání služebnímu funkcionáři, resp. Městskému soudu v Praze, popřípadě o možnosti podání žaloby k Městskému soudu v Praze žalobce poučil. Žaloba na umožnění volby příspěvku za službu ze dne 10. 12. 2018 tak byla posléze posouzena jako žádost o zrušení rozhodnutí ministra z 19. 12. 2014, které nebylo vyhověno (správně se jednalo o podnět k přezkumnému řízení; v podrobnostech viz usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Ad 2/2021-71 a ze dne 2. 6. 2022, č. j. 10 Ad 7/2022-32, jimiž soud žaloby v této věci odmítl).
6. V návaznosti na další podnět ze dne 9. 5. 2022 služební funkcionář zahájil ve věci původního rozhodnutí o nepřiznání příspěvku za službu z roku 2007 přezkumné řízení, jež bylo posléze jako zjevně právně nepřipustné usnesením zastaveno. Ministr vnitra k odvolání žalobce toto usnesení zrušil (služební funkcionář nebyl oprávněn posuzovat podnět k přezkumu rozhodnutí) a řízení zastavil pro uplynutí lhůty k zahájení přezkumného řízení. Žalobu proti

tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 24. 1. 2024, č. j. 14 Ad 4/2023-226.

7. Dne 14. 12. 2022 podal žalobce k civilnímu soudu další žalobu (dále též „žaloba ze dne 14. 12. 2022“ či „žádost ze dne 14. 12. 2022“) ve věci neumožnění svobodné volby příspěvku za službu od 18. 8. 2003 do současné doby, opakovaně uváděného nepravdivého tvrzení, že si žalobce zvolil místo příspěvku za službu pobírání starobního důchodu a diskriminačního jednání vůči žalobci. Obvodní soud pro Prahu 7 usnesením ze dne 4. 1. 2023, č. j. 17 C 119/2022-8, řízení o žalobě zastavil a věc postoupil služebnímu funkcionáři. Žalobce proti tomuto usnesení podal odvolání, nicméně Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 1. 2023, č. j. 23 Co 25/2023-25 postup obvodního soudu v tomto směru potvrdil.
8. Spisový materiál obvodního soudu byl žalovanému doručen dne 1. 3. 2023 a ten posléze přípisem ze dne 15. 3. 2023 předložil věc odboru správnímu ministerstva s tím, že svým obsahem jde opět o podnět k zahájení přezkumného řízení ve věci rozhodnutí z roku 2007. Odbor správní ministerstva sdělením ze dne 22. 3. 2023 předmětné podání vrátil odboru sociálního zabezpečení (resp. služebnímu funkcionáři) zpět k vyřízení, přičemž uvedl, že k jeho vyřízení je příslušný právě odbor sociálního zabezpečení (nejednalo se o žádost o přezkum konkrétního správního rozhodnutí). Poukázal v tomto směru i na odůvodnění rozhodnutí civilních soudů.
9. Služební funkcionář následně přípisem ze dne 20. 4. 2023, č. j. OSZ-63014-112/M-MŠ-2023 žalobce vyrozuměl o stavu věci, o tom, že se jeho žádost opět týká umožnění svobodné volby příspěvku za službu s tím, že pouze opakuje argumentaci vznesenou již v předchozích správních i soudních řízeních. Celá věc byla podle žalovaného žalobci opakovaně vysvětlena, přičemž v současné době není dán důvod na dosavadních závěrech cokoli měnit.
10. Na to reagoval žalobce opakovanými podáními z 24. 4. 2023, 24. 5. 2023 a 21. 6. 2023, označenými jako ochrana proti nečinnosti (§ 79 s. ř. s.) a adresovanými jak služebnímu funkcionáři, tak ministrowi vnitra, v nichž se dožadoval vedení řádného řízení o jeho žádosti (žalobě) a posouzení všech nadnesených otázek (především pokud jde o umožnění volby mezi příspěvkem za službu a starobním důchodem). S poukazem na vlastní interpretaci odůvodnění dřívějších rozhodnutí civilních soudů poukazoval na to, že se jedná o nové informace a nové skutečnosti. Žalobce doplnil, že pokud nebude ve správním řízení postupováno v souladu se správním řádem, obrátí se pro ochranu proti nečinnosti na soud.
11. Ředitel na tato podání reagoval přípisy ze dne 22. 5. 2023, č. j. OSZ-63014-114/M-MŠ-2023, ze dne 20. 6. 2023, č. j. OSZ-63014-115/M-MŠ-2023 a ze dne 18. 7. 2023 č. j. OSZ-63014-117/M-MŠ-2023. Již v prvním z nich odkázal na všechna předchozí řízení a skutečnosti v nich uvedené a uvedl že nevidí důvod tyto závěry nyní revokovat. Uzavřel, že nyní nelze v této věci vést řízení o opětovném rozhodování o nároku na příspěvek za službu, resp. výsluhový příspěvek. Ministr vnitra pak ve sdělení z 25. 7. 2023 v reakci na jiná podání žalobce odmítl, že by byl žalobce v přípisech ředitele dehonestován, a rovněž doplnil, že neshledal důvod na dřívějších posouzeních cokoli měnit. Zdůraznil, že považuje věc za vyřízenou a že se obsahově totožnými podáními již ministerstvo nebude zabývat, neboť je to neúčelné.
12. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce ještě v podání z 19. 7. 2023 označeném jako Opětovná žádost o obnovu řízení znovu poukázal na dosavadní nečinnost žalovaného a požadoval zahájení nového správního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

13. Žalobce vedle toho dne 17. 7. 2023 podal rovněž žalobu ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu - odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, týkající se vyřízení žaloby ze dne 14. 12. 2022, a to opět k Obvodnímu soudu pro Prahu 7. Usnesením ze dne 15. 9. 2023, č. j. 29 C 159/2023-33 obvodní soud vyslovil svou věcnou nepřislušnost a věc jako nečinnostní žalobu postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví. Městský soud v Praze nečinnostní žalobě rozsudkem ze dne 19. 2. 2024, č. j. 18 A 66/2023-123 vyhověl a uložil služebnímu funkcionáři povinnost rozhodnout ve věci žádosti žalobce ze dne 14. 12. 2022 (žaloby ze dne 14. 12. 2022) do 30 dnů od právní moci rozsudku.
14. Služební funkcionář v návaznosti na právě zmíněný rozsudek a na podání žalobce ze dne 14. 3. 2024 označené jako „žádost o provedení správních úkonů před vydáním rozhodnutí v souladu s rozhodnutím Městského soudu v Praze, č. j. 18 A 66/2023-123 ze dne 19. února 2024, za předpokladu, že nebude odborem sociálního zabezpečení MV ČR ve lhůtě dvou týdnů podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně“, vyzval žalobce k doplnění podání a poučil jej o právech účastníka řízení dne 22. 3. 2024. Služební funkcionář usnesením ze dne 5. 4. 2024, č. j. OSZ-63014-134/D-Mš-2024 řízení o žádosti ze dne 14. 12. 2022 podle § 179 zákon č. 186/1992 Sb. ve spojení s § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zastavil. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání. Ministr vnitra rozhodnutím ze dne 11. 7. 2024, č. j. MV-67070-6a/SO-2024 usnesení ředitele ze dne 5. 4. 2024, č. j. OSZ-63014-134/D-Mš-2024 zrušil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že podáním ze dne 14. 12. 2022 se žalobce nejspíše domáhal obnovy řízení, což dovodil již Městský soud v Praze. Žádost o obnovu řízení je zřejmá také z podání ze dne 26. 3. 2024, odvolání proti předmětnému usnesení a vyjádření ze dne 19. 6. 2024. Proto měl žalovaný za to, že je na místě napadené usnesení zrušit podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu a samostatně rozhodnout o žádosti o obnovu řízení. Téhož dne 11. 7. 2024 vydal žalovaný prvostupňové rozhodnutí, v němž rozhodl tak, že žádost o obnovu řízení se zamítá a řízení se neobnovuje. Proti rozhodnutí žalovaného o neobnovení řízení podal dne 15. 7. 2024 žalobce rozklad.
15. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2024, č. j. MV-67070-6a/SO-2024 podal žalobce k Městskému soudu v Praze žalobu, kterou soud usnesením ze dne 19. 9. 2024, č. j. 18 Ad 12/2024-18 odmítl, neboť řízení o podání žalobce ze dne 14. 12. 2022 po zrušení rozhodnutí žalovaným nadále běželo, ačkoliv žádost neposuzoval opětovně služební funkcionář, jako tomu obvykle je v situaci zrušení rozhodnutí a vrácení věci zpět do fáze prvostupňového řízení, ale přímo žalovaný, který sám v prvním stupni rozhodl o žádosti žalobce o obnovu řízení. Posouzení obsahu žalobcovy žádosti ze dne 14. 12. 2022 je předmětem řízení o obnově řízení. Soud rovněž v usnesení o odmítnutí žaloby uvedl, že pokud nebude žalobce souhlasit s jeho vyřízením, může proti rozhodnutí podat žalobu u správního soudu, neboť právě toto pravomocné rozhodnutí o rozkladu teprve autoritativně rozhoduje o jeho právech a povinnostech, a dotýká se tak žalobcovy právní sféry. Žalobce také bude oprávněn namítat, že žalovaný se nedostatečně zabýval jeho argumenty, které v podání ze dne 14. 12. 2024 a v následujících vyjádřeních vznesl, případně že žalovaný po obsahové stránce jeho podání posoudil nesprávně, tedy že se nejednalo o žádost o obnovu řízení, ale o novou žádost o rozhodnutí o výsluhovém příspěvku, a že tedy o jeho žádosti rozhodoval nepřislušný správní orgán.
16. Ministr vnitra o rozkladu ze dne 15. 7. 2024 rozhodl napadeným rozhodnutím, které je předmětem soudního řízení v této věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

III. Žaloba

17. Žalobce v žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a namítl, že k zastavení řízení nebyl dán žádný z důvodů podle § 179 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (zákon o služebním poměru) (dále jen „zákon o služebním poměru“) ve spojení s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Ministr se v rámci odvolacího řízení nezabýval předmětem a obsahem žaloby ze dne 14. 12. 2022. Ředitel i ministr ve svých rozhodnutích rozhodovali pouze formálně, aniž by řešili a vyřešili, co bylo a zůstává nadále předmětem žaloby ze dne 14. 12. 2022.
18. Napadené rozhodnutí dle přesvědčení žalobce vychází z neúplného zjištění skutkového stavu věci a z nesprávného právního posouzení věci ve správním řízení. Žalovaný se nedostatečně zabýval argumenty, které žalobce uvedl v žalobě ze dne 14. 12. 2022, v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí a v následujících vyjádřeních. Žalobce dále namítl, že se nejednalo o žádost o obnovu řízení, ale o novou žádost o rozhodnutí o příspěvku za službu, a že o jeho žádosti tak rozhodoval nepřislušný správní orgán.
19. Žalobce zdůraznil, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není relevantní, neodpovídá obsahu rozkladu a není v souladu s obsahem žaloby ze dne 14. 12. 2022. Ředitel a následně ministr vnitra ve svých rozhodnutích po obsahové stránce věc nesprávně posoudili a naprosto se nezabývali jeho argumenty.
20. Dle názoru žalobce se odbor sociálního zabezpečení ministerstva a ministerstvo nadále vyhýbají řešit a vyřešit obsah jeho podání ze dne 14. 12. 2022. Žalovaný porušil § 192 písm. a) a c) zákona o služebním poměru, neboť ve svém rozhodnutí nereagoval na nové skutečnosti. Předmětné rozhodnutí se opírá zejména o údaje, které nejsou pravdivé, tj. že si žalobce dne 18. 8. 2003 zvolil pobírání starobního důchodu místo příspěvku za službu.
21. Přestože ministr vnitra ve svých rozhodnutích uváděl, že o věci bylo rozhodováno po předchozím projednání v poradní komisi ministra vnitra, žalobce nikdy nebyl k tomuto jednání přizván, ač o svoji přítomnost žádal, aby mohl osobně předložit důkazy o tom, že byl o možnosti svobodné volby příspěvku za službu mylně informován a zejména že mu nebyla umožněna svobodná volba příspěvku za službu podle § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., v době ukončení služebního poměru po 34 letech služby.
22. Žalobce do obsahu žaloby vtělil i žádost ze dne 14. 12. 2022. V žalobě mimo jiné obsáhle rekapituloval dosavadní vývoj řízení a jeho snahu o získání příspěvku za službu. Opakovaně popsal historický vývoj celé věci, opětovně napadl postup odboru sociálního zabezpečení a služebních funkcionářů, neboť je přesvědčen, že možnost podání žádosti o příspěvek za službu mu byla odepřena s odkazem na nesprávnou aplikační praxi odboru sociálního zabezpečení ministerstva, kterou potvrdil i Nejvyšší správní soud (žalobce v tomto směru opakovaně poukázal na rozsudek ze dne 17. 8. 2006, č. j. 3 As 14/2006–115). Popsal, že na svá opakovaná podání nedostává relevantní odpovědi. Domáhal se toho, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, neboť žalovaný neobjasnil všechny sporné otázky (svobodná volba příspěvku za službu vs. starobního důchodu, diskriminace apod.).

IV. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Shrnul stěžejní argumentaci žalobce a úvodem zdůraznil, že je-li provedena volba starobního důchodu, potom nelze volit příspěvek za službu. V případě žalobce byla podána žádost o důchod a vznik nároku na důchod byl deklarován pravomocným rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení o

nároku na výplatu této dávky. Žalobci nevznikl nárok na příspěvek na službu podle zákona č. 186/1992 Sb., ve znění ke dni 31. 12. 2006, neboť si ode dne 1. 8. 2003 zvolil starobní důchod. Žádostí o starobní důchod ze dne 18. 8. 2003 žalobce provedl volbu mezi těmito dávkami, kterou nelze opakovat.

24. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť s totožnými námitkami se již vypořádal. Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro obnovu řízení uvedené v § 192 zákona o služebním poměru. Žalobce opakuje námitky, které uváděl v předchozích správních řízeních a v řízeních před správními soudy, přičemž jeho argumentace byla v předcházejících rozhodnutích vypořádána a musí být žalobci známa.
25. V žalobě nejsou uváděny žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr o tom, že předcházející rozhodnutí ve věci byla vydána na základě nedostatečného zjištěného skutkového stavu, nebo že by došlo k porušení práv.
26. Žalovaný zdůraznil, že žalobce od roku 2003 až do současnosti opakovaně napadá aplikační praxi odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra; zejména poukazuje na to, že mu nebyla umožněna svobodná volba mezi příspěvkem za službu a starobním důchodem. Žádost o starobní důchod ze dne 18. 8. 2003 nebyla dle žalobce projevem jeho svobodné vůle. Vzhledem k tomu, že argumenty žalobce byly již vyvráceny v předcházejících řízeních, odkázal žalovaný zejména na obsah spisové dokumentace a na právní názory vyslovené správními soudy a Ústavním soudem, které vystihují skutkový i právní stav věci v kontextu předchozího řízení.
27. K námitce posouzení svobodného projevu vůle při podání žádosti o starobní důchod ze dne 18. 8. 2003 žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2007, č. j. 2 As 88/2006-56 a uvedl, že nebylo prokázáno, že žalobce podal žádost o starobní důchod nesvobodně. Žalovaný rovněž poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 9. 2017, sp. zn. III. ÚS 1919/17 s tím, že se žalobce na Ústavní soud obrátil s prakticky shodnou argumentací jako v nyní podané žalobě. Závěrem doplnil, že žalobce byl z pozice stěžovatele účastníkem všech soudních řízení a pokud měl za to, že informace poskytované soudům ze strany žalovaného nejsou pravdivé, měl v tomto smyslu vznést své námitky. S odkazem na právní názory vyslovené soudy žalovaný setrval na závěru, že žalobci bylo umožněno provést svobodnou volbu mezi příspěvkem za službu a starobním důchodem.

V. Replika, další podání žalobce

28. Žalobce v replice obsahově zopakoval žalobní argumentaci, odkázal na textaci žaloby a ohradil se proti vyjádření žalovaného. Podotkl, že žalovaný ve svém vyjádření uvádí nepravdivé skutečnosti a nesrovnalosti, ke kterým se žalobce chce při soudním jednání osobně vyjádřit.
29. V podání ze dne 24. 8. 2025 žalobce poukázal na předcházející rozhodnutí ve věci jeho žádosti o příspěvek za službu a s důrazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2006 č.j. 3 As 14/2006-115 zopakoval, že byl nesprávně poučen o možnosti volby příspěvku za službu.

VI. Jednání před soudem

30. Při ústním jednání, které se konalo dne 28. 8. 2025, žalobce zopakoval svou argumentaci uvedenou v žalobě a dalších podáních. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil a souhlasil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Setrval na svém procesním stanovisku, že žaloba není důvodná.

31. Soud při jednání neprovedl důkazy, které žalobce předložil soudu dne 3. 1. 2025, neboť tyto jsou již obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).

VII. Posouzení věci soudem

32. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
33. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
34. Podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru *účastník má právo*
- a) nablížit do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a*
 - b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.*
35. Podle § 192 odst. 1 zákona o služebním poměru *řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, se na žádost účastníka obnoví, jestliže*
- a) vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, ježmuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit,*
 - b) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak, nebo*
 - c) rozhodnutí se opírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý,*
- a tato skutečnost může mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí.*
36. Podle § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru *účastník může podat žádost o obnovu řízení do 90 dnů ode dne, kdy se o některém důvodu uvedeném v odstavci 1 dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.*
37. Podle § 194 zákona o služebním poměru o *odvolání (rozkladu), v obnoveném řízení, v přezkumném řízení a o námitkách proti služebnímu hodnocení rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise. Členy poradní komise jmenuje a pravidla jejího jednání stanoví služební funkcionář, pro kterého poradní komise připravuje návrh rozhodnutí.*
38. Podle § 209 zákona o služebním poměru *k zániku práva z důvodu, že nebylo ve stanovené lhůtě vykonáno, dochází jen v případech uvedených v § 42 odst. 4, § 99 odst. 3, § 185, § 186 odst. 10, § 190 odst. 1, § 191 odst. 1, § 192 odst. 2 a § 193 odst. 4; k zániku práva se přihlídně, i když není v řízení namítán.*
39. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
40. Na úvod soud konstatuje, že žalobce v žalobě mimo jiné obsáhle rekapituloval dosavadní vývoj řízení a jeho snahu o získání příspěvku za službu. Opakovaně popsal historický vývoj

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

celé věci, opětovně napadl postup odboru sociálního zabezpečení a služebních funkcionářů, neboť je přesvědčen, že možnost podání žádosti o příspěvek za službu mu byla odepřena s odkazem na nesprávnou aplikační praxi odboru sociálního zabezpečení ministerstva, kterou potvrdil i Nejvyšší správní soud (žalobce přitom opakovaně poukázal na rozsudek ze dne 17. 8. 2006, č. j. 3 As 14/2006-115). Namítl, že na svá opakovaná podání nedostává relevantní odpovědi. Domáhal se toho, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, neboť žalovaný neobjasní všechny sporné otázky (svobodná volba příspěvku za službu vs. starobního důchodu, diskriminace apod.). Dále polemizoval s dosavadním postupem ministerstva v jeho letité věci, zejména opakovaně zpochybnil dvacet let starou aplikační praxi odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, v jejímž důsledku mu měla vzniknout škoda ve výši rozdílu mezi jemu skutečně vyplaceným starobním důchodem a částkou, kterou by mohl obdržet za téže období jako příspěvek za službu. Tato argumentace se ovšem míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí.

41. Soud si je vědom poněkud komplikované situace žalobce v jeho sporech o přiznání výsluhového příspěvku. Nemůže však pominout, že obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soud totiž nemůže žalobní argumentaci dotvářet. Žalobce měl tvrdit konkrétní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobní body měl vztáhnout k jádru napadeného rozhodnutí. Žalovaný napadeným rozhodnutím pouze, lapidárně řečeno, rozhodl o tom, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro obnovu řízení. K tomu se měly upínat žalobní námitky. Žalobce však ve lhůtě pro podání žaloby (ani posléze) žádnými konkrétními argumenty nezpochybnil důvody, pro které ministr zamítl rozklad a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Úkolem soudu není a nemůže být, aby za žalobce vytvořil relevantní žalobní body, které by se vymezovaly proti rozhodovacím důvodům napadeného rozhodnutí. Dlužno doplnit, že žádná z žalobních námitek nesměřovala proti odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k rozhodnutí ministra vnitra č. j. MV-184412-15/SO-2020 ze dne 24. 2. 2021.
42. Žalobce v žalobě uplatnil pouze obecné námitky, které blíže nerozvedl. Místy doslovně opakoval a recykloval svou argumentaci, kterou setrvale předkládá jak správním orgánům, tak soudům. Vzhledem k takto koncipované žalobní argumentaci soud přistoupil k vypořádání žalobních námitek pouze v obecné rovině. Jen pro úplnost soud dodává, že mu je případ žalobce znám z úřední činnosti. V žalobcově věci soudy již opakovaně rozhodovaly (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 Ads 113/2012-31 a ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 As 101/2016-26; srov. také usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Ad 2/2021-71). Již z obsahu těchto rozhodnutí je patrné, že soudy v žalobcově kauze opakovaně podrobně zkoumaly, zda v jeho věci došlo k namítaným pochybením, avšak žádná podstatná pochybení neshledaly. Uzavřely, že nárok žalobce na příspěvek za službu zanikl. V nyní projednávané věci soud nemohl tyto závěry měnit. Jinými slovy řečeno, soud se nemohl zabývat argumentací žalobce, která nesměřovala k důvodům obnovy řízení, jak bude rozvedeno níže. Předmětem řízení v nyní projednávané věci je toliko přezkum napadeného a potažmo i prvostupňového rozhodnutí, jimiž ministr zamítl žádost žalobce (v podobě podání ze dne 14. 12. 2022), kterou posoudil jako žádost o obnovu řízení. Soudu tedy přísluší v rámci uplatněných žalobních bodů přezkoumat, zda podání ze dne 14. 12. 2022 je dle obsahu žádosti o obnovu řízení a zda žalobcem obecně vytýkané vady jsou důvodné.
43. Žalobce předně namítal, že se nejednalo o žádost o obnovu řízení, ale o novou žádost o rozhodnutí o příspěvku za službu, a že o této jeho žádosti rozhodoval nepříslušný správní

orgán. Žalovaný z obsahu podání ze dne 14. 12. 2022 dovedl, že žalobce žádá zrušit rozhodnutí ředitele ze dne 20. 3. 2007, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007. Totožný závěr vyvodil z podání žalobce ze dne 14. 3. 2024, ze dne 26. 3. 2024, z odvolání proti usnesení ředitele ze dne 5. 4. 2024, č. j. OSZ-63014-134/D-Mš-2024 a z vyjádření ze dne 19. 6. 2024, kde navíc žalobce vznesl požadavek na zrušení všech rozhodnutí služebního funkcionáře a ministra vnitra. V rozkladu žalobce požadoval zrušení všech rozhodnutí služebního funkcionáře a ministra vnitra, což odůvodnil tím, že vyšly najevo nové skutečnosti.

44. Z výše uvedeného žalovaný oprávněně dovedl, že se žalobce domáhá obnovy řízení ve věci rozhodnutí ředitele o nepřiznání příspěvku za službu ze dne 20. 3. 2007, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007, a proto přistoupil k posouzení podmínek pro povolení obnovy řízení, v němž bylo uvedené rozhodnutí služebního funkcionáře vydáno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí ředitele o nepřiznání příspěvku za službu ze dne 20. 3. 2007, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007, které bylo potvrzeno rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. j. MV-138843-12/KM-2014 ze dne 19. 12. 2014, nabylo právní moci dne 29. 12. 2014. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že v případě pravomocného rozhodnutí ředitele ze dne 20. 3. 2007, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007, resp. rozhodnutí ministra vnitra ze dne 19. 12. 2014, č. j. MV-138843-12/KM-2014 již nelze obnovu řízení zahájit, neboť rozhodnutí nabyla právní moci dne 29. 12. 2014, a tudíž dne 29. 12. 2018 uplynula čtyřletá zákonná lhůta podle § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru pro obnovení řízení. K uvedenému žalovaný s odkazem na § 209 citovaného zákona doplnil, že zákon o služebním poměru neumožňuje odhlédnout od uplynutí prekluzivní lhůty. K žádosti žalobce o obnovu řízení pravomocně ukončeného dne 2. 3. 2021 rozhodnutím ministra vnitra o odvolání č. j. MV-184412-15/SO-2020 ze dne 24. 2. 2021 pak žalovaný uvedl, že námitky týkající se okolností učinění volby mezi žádostí o starobní důchod a žádostí o příspěvek za službu měl a mohl žalobce uplatnit již v daném řízení, což také učinil. Žalovaný uzavřel, že neshledal potřebným další doplňování spisového materiálu a provedení důkazů navrhaných žalobcem, neboť účelem řízení o povolení obnovy řízení je toliko posouzení, zda je naplněn některý z předpokladů povolení obnovy řízení ve smyslu § 192 odst. 1 písm. a) až c) zákona o služebním poměru. Dle žalovaného však z obsahu spisu nevyplývá nic, co by opravňovalo revokovat dřívější postupy a rozhodnutí ve věci žalobce. Stejně tak žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné dospět k závěru, že rozhodnutí ve věci bylo vydáno na základě nesprávně či nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí setrval na argumentaci, kterou uvedl v prvostupňovém rozhodnutí.
45. Soud za této situace nesdílí názor žalobce, že se obsahově jednalo o novou žádost o rozhodnutí o příspěvku za službu. Žalovaný dle názoru soudu správně vyhodnotil obsah podání žalobce ze dne 14. 12. 2022 i ve světle dalších jím učiněných podání jako žádost o obnovu řízení. V tomto směru tak není důvodná ani námitka stran toho, že o žádosti žalobce ze dne 14. 12. 2022 rozhodoval nepřislušný správní (služební) orgán (srov. § 100 odst. 2 správního řádu).
46. Soud zdůrazňuje, že řízení o obnově řízení podle § 192 zákona o služebním poměru lze rozdělit na dvě části – řízení o povolení obnovy řízení (*iudicium rescindens*), a řízení obnovené (*iudicium rescissorium*). V řízení o povolení obnovy řízení jde o rozhodování o tom, zda obnova řízení bude vůbec povolena, nepřezkoumává se zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí, ale posuzuje se pouze otázka, jestli nové skutečnosti dříve neznámé ve spojení s důkazy již provedenými mohou odůvodnit jiné (účastníkovi příznivější)

rozhodnutí ve věci (srov. CHROBÁK, J., BLAHUT, A., KULHÁNEK, J., VODIČKA, S. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: Praktický komentář*. Wolters Kluwer, 2019 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 6 Ads 11/2012 - 10). Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem prolamujícím účinek právní moci rozhodnutí. Smyslem a účelem obnovy řízení je umožnit zvrácení pravomocného rozhodnutí, které založilo nebo závazně určilo svým adresátům práva a povinnosti, a nahradit je rozhodnutím novým. Obnova řízení tedy ze své povahy bude vždy zásadním zásahem do právní jistoty. Do pravomocného rozhodnutí je proto možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem striktně specifikovaných podmínek. Z uvedených důvodů je užití mimořádného opravného prostředku obnovy řízení omezeno na poměrně úzce vymezené případy taxativně stanovené zákonem (v daném případě ustanovením § 192 odst. 1 zákona o služebním poměru). Teprve za splnění zákonem stanovených podmínek má účastník řízení právní nárok na povolení obnovy řízení. Při rozhodování o žádosti o povolení obnovy řízení zkoumá správní orgán jen to, zda je v dané věci splněna některá z alternativně uvedených podmínek, a současně posuzuje, zda nové skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, resp. zda tyto skutečnosti mohou mít podstatný vliv na rozhodnutí v původním řízení. Tyto meze rozhodování správního orgánu se pak nutně promítají i do přezkumné činnosti soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci obnovy řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2023, č. j. 16 Ad 2/2022-36). Z odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nemohl vyhovět žádosti žalobce jednak z důvodu, že uplynula čtyřletá zákonná (prekluzivní) lhůta pro obnovení řízení dle § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru, jednak nebyl naplněn ani jeden z předpokladů pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 192 odst. 1 písm. a) až c) téhož zákona.

47. Žalovaný ve svých rozhodnutích podání žalobce posoudil jako žádost o obnovu řízení a aplikoval na danou žádost příslušná zákonná ustanovení. Žalobce v tomto směru nenamítal, že by žalovaný vyvodil z příslušných ustanovení nesprávné, resp. nezákonné závěry. Porušení § 192 odst. 1 písm. a) a c) zákona o služebním poměru soud neshledal, neboť žalobce nepřednesl žádné nové skutečnosti, na které by žalovaný byl povinen reagovat. Pokud se žalobce domáhal rozsáhlého doplňování spisového materiálu spočívajícího v provedení jím navrhovaných důkazů a šetření, žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí správně uvedl, že účelem řízení o povolení obnovy řízení je posouzení toho, zda byly naplněny zákonné podmínky dle § 192 odst. 1 písm. a) až c) a odst. 2 zákona o služebním poměru. V tomto ohledu neshledal doplňování spisového materiálu a provedení důkazů navrhovaných žalobcem potřebným. Soud tento postup ministra vnitra neshledal rozporným se žalobcem citovanými ustanoveními zákona o služebním poměru. Jinými slovy řečeno, žalobce netvrdil jakoukoli novou skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl jako účastník, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit, ani netvrdil, že se předmětné rozhodnutí opírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý, s tím, že současně by tyto skutečnosti mohly mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí. Žalobce ve svých podáních toliko setrval opakuje shodné věcné námitky, které se však vztahují k pravomocně ukončeným řízením. Nepředkládá tak nic, z čeho by bylo možné dovodit splnění zákonných předpokladů pro povolení obnovy řízení.
48. Pokud žalobce v obecné rovině konstatuje, že napadené rozhodnutí vychází z neúplného zjištění skutkového stavu věci a z nesprávného právního posouzení věci ve správním řízení, soud je nucen konstatovat, že tomu tak není. Žalobce nijak blíže nerozvedl, jaké skutečnosti (relevantní pro posouzení povolení obnovy řízení) žalovaný nezohlednil nebo v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

směru je napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení. Nadto se žalobcová stěžejní argumentace týkala obsahově právě rozhodnutí ministra vnitra č. j. MV-138843-12/KM-2014 ze dne 19. 12. 2014, resp. rozhodnutí služebního funkcionáře č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007 ze dne 20. 3. 2007, v jejichž případech nebylo možno přistoupit k obnově řízení s ohledem na § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru. Jak už soud přdestřel výše, předmětem řízení o povolení obnovy není přezkum již pravomocného rozhodnutí ani přezkum zákonnosti a přezkoumatelnosti původního rozhodnutí. Pokud se tedy správní (služební) orgány odmítly zabývat zákonností původního rozhodnutí, resp. námitkami směřujícími přímo proti původnímu rozhodnutí, soud v tomto postupu žádné pochybení neshledal.

49. Soud rovněž nemůže dát za pravdu žalobci, že se žalovaný nedostatečně zabýval argumenty, které žalobce uvedl v žalobě ze dne 14. 12. 2022, v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí a v následujících vyjádřeních. Jak už soud uvedl výše, žalobce v předmětných písemnostech opakoval svou argumentaci ve vztahu k rozhodnutí ředitele o nepřiznání příspěvku za službu ze dne 20. 3. 2007, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007. Žalobce tedy ve svých písemnostech nevznášel důvody, jimiž by podpořil svou argumentaci ve vztahu k žádosti o obnovu řízení (resp. v řízení o povolení obnovy řízení), ale pouze opakoval argumentaci, jejímž obsahem je (stručně řečeno) nesouhlas žalobce s vydanými rozhodnutími služebních orgánů. To však k úspěšnému uplatnění žádosti o obnovu řízení nepostačuje.
50. Soud se proto neztotožnil ani s argumentací žalobce, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není relevantní, neodpovídá obsahu rozkladu a není v souladu s obsahem žaloby ze dne 14. 12. 2022, a dále že ředitel a ministr vnitra věc po obsahové stránce věc nesprávně posoudili a nezabývali se argumenty žalobce. Žalovaný se těžko mohl zabývat tou částí žalobcovy argumentace, která se nevztahovala k důvodům, pro které jediné by mohlo být žádosti o obnovu řízení vyhověno. Soud k uvedenému doplňuje, že žalovaný si byl jistě vědom argumentace, kterou žalobce setrvale opakuje ve svých podáních, přičemž zkonstatoval, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, na jejichž podkladě by bylo možné dospět k závěru, že rozhodnutí ve věci bylo vydáno na základě nesprávného či nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Stejně tak ani z obsahu spisu nevyplývá nic, co by opravňovalo žalovaného revokovat dřívější postupy a rozhodnutí ve věci žalobce. Žalovaný tedy dostatečně reagoval na věcné rozkladové námitky žalobce.
51. Soud nerozumí tomu, proč žalobce namítá, že k zastavení řízení nebyl naplněn žádný z důvodů podle § 179 zákona o služebním poměru ve spojení s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť předmětem nyní projednávané věci je napadené rozhodnutí, kterým byla žádost obnovy řízení zamítnuta a nikoli zastaveno řízení podle žalobcem namítaného ustanovení. Uvedená žalobní argumentace se tudíž mýlí s meritem projednávané věci. Soud v této souvislosti uvádí, že proti rozhodnutí ministra ze dne 11. 7. 2024, č. j. MV-67070-6a/SO-2024, jímž ministr vnitra zrušil usnesení ředitele ze dne 5. 4. 2024, č. j. OSZ-63014-134/D-Mš-2024, žalobce již u Městského soudu brojl žalobou, která byla odmítnuta usnesením ze dne 19. 9. 2024, č. j. 18 Ad 12/2024-18. Z výše uvedeného plyne, že ministr vnitra zrušil usnesení ředitele ze dne 5. 4. 2024, č. j. OSZ-63014-134/D-Mš-2024, a to rozhodnutím ze dne 11. 7. 2024, č. j. MV-67070-6a/SO-2024. Lichá je proto argumentace žalobce, který se neztotožňuje s důvody, pro které bylo řízení zastaveno, neboť žalobcem namítané usnesení ředitele ze dne 5. 4. 2024, č. j. OSZ-63014-134/D-Mš-2024 bylo ve správním řízení zrušeno a věc byla následně pravomocně vyřízena napadeným rozhodnutím.

52. Pokud jde o žalobcovu námitku, že ministr vnitra ve svých rozhodnutích uváděl, že o věci bylo rozhodováno po předchozím projednání v poradní komisi ministra vnitra, avšak žalobce nebyl nikdy k tomuto jednání přizván, přestože o svoji přítomnost žádal, aby mohl osobně předložit důkazy o tom, že byl o možnosti svobodné volby příspěvku za službu mylně informován a nebyla mu umožněna svobodná volba příspěvku za službu podle § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., v době ukončení služebního poměru po 34 letech služby, soudu není zřejmé, zda daná námitka směřuje vůči postupu žalovaného v nyní projednávané věci nebo se týká již pravomocně ukončeného řízení a v něm vydaných rozhodnutí. V žalobě totiž žalobce uplatnil argumentaci v obou směrech, nicméně soud se může vyjádřit pouze k postupu žalovaného v nyní projednávané věci.
53. Z ustanovení § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru žalobci jako účastníku řízení vyplývá právo nahlížet do spisu, pořizovat si z něj výpisy, navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, dále má právo na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, dále může vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Z obsahu spisu plyne, že žalobci bylo dne 17. 9. 2024 doručeno oznámení o složení senátu poradní komise ministra vnitra včetně vyrozumění o možnosti uplatnění procesních práv. Žalobce dne 17. 9. 2024 svých procesních práv podle § 174 zákona o služebním poměru využil a vyjádřil se ke spisovému materiálu a předmětu řízení, přičemž opakoval svou již vznesenou argumentaci.
54. Poradní komise je vysoce odborný orgán, který navrhuje služebnímu funkcionáři, jak o opravných prostředcích rozhodnout, a často také ve značném rozsahu nahrazuje aktivitu služebního funkcionáře v rámci řízení o těchto prostředcích. Jak vyplývá již z jejího názvu, poradní komise je orgánem, který radí (doporučuje); výsledkem její činnosti bývá dokonce vypracování návrhu rozhodnutí ve věci, který však není pro služebního funkcionáře závazný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 3 Ads 51/2012-48). V předmětné věci byl žalobce oznámením ze dne 16. 9. 2024, č. j. MV-67070-14/SO-2024 informován o složení senátu poradní komise ministra vnitra; současně byl poučen o svých právech s odkazem na § 174 zákona o služebním poměru. Uvedené skutečnosti žalobce nerozpíral. V návaznosti na zaslání oznámení žalobce svou rozkladovou argumentaci zopakoval v podání ze dne 17. 9. 2024. Lichá je dle názoru soudu výtku, že k porušení procesních práv žalobce došlo tím, že nebyl nikdy k jednání poradní komise přizván, ač o svoji přítomnost žádal. Napadené rozhodnutí totiž vydal nikoli uvedený senát poradní komise, nýbrž ministr vnitra. Poradní komise jednala svým senátem pouze jako ministrův pomocný (již její označení to vyjadřuje názvem poradní) sbor, nikoliv jako správní orgán; právě proto nelze jednání senátu poradní komise považovat za ústní jednání dle § 49 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 As 268/2015-130). Poradní komise je pouze sborem, nikoliv správním orgánem, její jednání nelze považovat za ústní jednání a není zde důvod účastníka o zasedání tohoto sboru jakkoliv informovat. Soud si je nicméně vědom i odlišných právních názorů vyjádřených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3 Ads 70/2011-95, na nějž navazuje rozsudek ze dne 27. 3. 2025, č. j. 9 As 191/2023-36. Z těchto rozsudků vyplývá, že účastník řízení disponuje právem se jednání senátu poradní komise účastnit. Pokud však žalobce odkazuje na svá podání, ve kterých se domáhal nařízení ústního jednání a svého výsledku, případně výsledku svědků, je třeba vyzdvihnout, že k tomuto postupu se vyjádřil žalovaný ve svých rozhodnutích, kde uvedl, že neshledal důvod pro jakékoliv

doplňování spisového materiálu a provedení důkazů navrhovaných žalobcem nepovažoval za nutné, neboť další doplňování podkladových materiálů by nemohlo změnit zjištěný skutkový stav v dané věci (v řízení o povolení obnovy řízení). Soud ověřil, že při jednání poradní komise nebylo prováděno dokazování a spisový materiál nebyl v odvolacím (rozkladovém) řízení doplňován o žádné podklady, které by mohly mít vliv na výsledek rozhodnutí. Nadto soud musí zdůraznit, že vzhledem k tomu, jak žalobce koncipuje všechna svá podání, z nich nelze jednoznačně dovodit, že se v řízení o povolení obnovy řízení domáhal nařízení ústního jednání. Z koncepce žalobcových podání lze naopak vyvodit závěr, že tyto žádosti a důkazní návrhy se vztahují k věci samé, tedy týkají se až případného obnoveného řízení. Pokud soud odhlédne od toho, jak žalobce koncipoval své návrhy, je třeba doplnit, že ani v řízení před soudem nespecifikoval, jak byl na svých právech zkrácen tím, že se nemohl účastnit jednání poradní komise. Žalobce ani v řízení před soudem neuvedl, co by při jednání poradní komise uváděl (ve vztahu k řízení o povolení obnovy řízení) a jak by tato jeho tvrzení mohla ovlivnit výsledek rozhodnutí – řízení o povolení obnovy řízení. Obecně platí, že nestačí uplatňovat jen porušení (procesních) práv v předcházejícím řízení, nýbrž je třeba zkoumat, zda žalobce mohl být v důsledku toho zkrácen na svých (hmotných) právech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015-40 a ze dne 15. 3. 2024, č. j. 5 As 342/2022-30). Ani tato námitka tudíž není důvodná.

VIII. Závěr a náklady řízení

55. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. srpna 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.